

forsamling“. Forslaget blev nedstemt med 67 stemmer imod, 1 for (unionen), medens 11 lande undlod at stemme. De nordiske lande stemte imod.

Selv om unionsregeringen fremdeles ikke ville indsende årsberetninger til FN, og Sydvestafrika-udvalgets beretning derfor ligesom i tidligere år var blevet til i overensstemmelse med udvalgets mandat om at „indsamle tilgængelige oplysninger og dokumentation“, havde regeringen „på frivilligt grundlag“ tilsendt generalsekretæren dokumentation i forbindelse med Windhoek-uroighederne, hvor der blev gjort modstand mod fjernelsen af „ikke-europæere“ i Windhoek til et „indfødt kvarter“, samt i forbindelse med andre incidenter. Windhoek-sagen indtog en fremtrædende plads i Sydvestafrika-udvalgets rapport.

Otte klagere havde ansøgt fjerde udvalg om tilladelse til at afgive forklaring for udvalget, hvilket i alle tilfælde var blevet imødekommet. Blandt de afhørte var de fra tidligere år velkendte sydafrikanere Kerina, Kozungizi og præsten Michael Scott samt som nykommer den også i Danmark kendte Oliver Tambo.

Efter disse overgik man til debatten, i hvilken Danmark deltog den 23. november. Hverken ved klagerens oplysninger eller under debatten fremkom afgørende nye momenter i denne gennem 14 år af FN behandlede sag.

Den danske repræsentant, *kontorchef P. Veistrup*, indledte med at erindre om Danmarks holdning under debatten sidste år, som var bestemt af et forsøg på sammen med andre skandinaviske delegationer at formulere en resolution, som kunne danne grundlag for drøftelser mellem Den sydafrikanske Unions regering og De Forenede Nationer. Disse bestræbelser førte ikke til noget, idet en anden og mere vidtgående resolution blev vedtaget. Den drejede sig om forhandlinger med henblik på at skabe et formynderskab for Sydvestafrika.

Danmark stemte ikke for denne resolution — alene af den grund, jeg lige har nævnt, udtalte han. Den danske delegation stemte heller ikke for en resolution vedrørende muligheden af at indbringe sagen for den mellemfolkelige domstol, da vi ikke fandt dette formålstjenligt for den atmosfære, som skulle tilvejebringes for forhand-

linger. Men vi var forberedt på at overveje andre skridt, såfremt forhandlingerne mislykkedes, herunder at indbringe sagen for den mellemfolkelige domstol. Dette er nu sket. Vi beklager meget den udvikling i Sydvestafrika, som har haft dette til følge. Vi beklager, at Unionen fortsætter sin apartheidpolitik, hvilket fremgår klart af Sydvestafrika-udvalgets beretning.

Efter vor opfattelse har en politik med forskelsbehandling sin rod i fordomme, og det må indrømmes, at sådanne fordomme især findes i områder, hvor forskellige kulturer mødes.

Et af de værste resultater af apartheidpolitikken er forskellen i undervisningen. Jeg forstår ikke den tankegang, som ligger til grund herfor. Det må være i fælles interesse, at enhver får samme muligheder for at udvikle sine evner. Hvis nogle hvide mennesker virkelig tror, at de har særlige evner, burde de ikke nære frygt for at arbejde under samme vilkår som folk af anden hudfarve, og Sydvestafrika-rapporten understreger klart, at opdelingen i tre grupper af elever efter hudfarve giver anledning til mange praktiske vanskeligheder.

En anden nedværdigende foranstaltning er den tvungne opdeling af landet i sort og hvid bebyggelse, den deraf følgende forflyttelse af personer og den ikke-hvide befolknings pligt til at medføre pas. Denne politik var, som det er almindelig kendt, baggrunden for tragedien i Windhoek for et år siden. Der er uenighed om kendsgerningerne ved denne tragedie, men to ting synes åbenbare: 1) en undersøgelse af en enkelt mand kan næppe være tilstrækkelig; 2) begivenheden i Windhoek viser, hvad der kan ske, når politiske herskere undertrykker andres frihed.

Spændingen som følge af undertrykkelsen kan let føre til en eksplosion og menneskelig tragedie, men her må det erindres, at gamle begreber ikke kan ændres på kort tid. Dette forklarer, mener jeg, i nogen grad, at FN i 10-15 år har måttet gentage sine anbefalinger til mandatmagten om at ændre politikken. For Danmark, som fra gammel tid har venskabelig forbindelse med Den sydafrikanske Union, er det sørgeligt at måtte fastslå, at unionsregeringen vedbliver at se bort fra disse anbefalinger, og vi appellerer endnu en gang indtrængende til unions-